

דף ג.

עין משפט א.

אה"ע סימן קעה סעיף כא

כז. מצות חכמים על בני ישראל לקנאות^ח לנשותיהם, כלומר להוכיח אותה, ויזהיר אותה שאל תסתרי עם אנשים. וכל מי שאינו מקפיד על אשתו ועל בניו ובני ביתו ומזהירם ומפקח על דרכיהם תמיד, עד שידע שהם שלמים מכל חטא ועון, הרי זה חוטא, שנאמר ופקדת נוך ולא תחטא. וכל העושה כן לאשתו ומקנא לה בדרך זו, נכנסה בו רוח טהרה. ולא יאמר לה מתוך שחוק, ולא מתוך קלות ראש, ולא מתוך מריבה, ולא יטיל עליה אימה.

כח. גם אם עבר האיש וקינא לאשתו מתוך מריבה או מתוך קלות ראש ושחוק, הרי זה קינוי.

עין משפט ב.

יו"ד סימן שעג סעיף ג

ג. כל המתים האמורים בפרשה שכהן מטמא להם מצוה עליו שיטמא להם^ט, ואם לא רצה מטמאים אותו בעל כרחו, בין איש בין אשה.

עין משפט ד.

יו"ד סימן רפז סעיף עט

עמ. צה. המשחרר את עבדו עובר בעשה ד"לעולם בהם תעבודו". מ"מ מותר לשחרר עבדו לדבר מצוה, אפי' היא מדבריהם כגון שלא היו בביהנ"ס עשרה ומשחררו להשלים מנין וכן כל כיוצא בזה^י.

ח. לאו קינוי ממש אלא להוכיח אותה שהרי נתבאר בסעיף ז' לעיל דאפי' בינו לבינה אל יאמר אדם זאת לאשתו ב"ש ס"ק י"ד.

ט. מברייתא בזבחים דף ק' ע"א.

י. מימרא דרב יהודה וכו"ע בברייתא גיטין ל"א ע"ב, ובברכות דף מ"ז ע"ב ושם בגמ' מצוה דרבים שאני.

ה"ה שפחה ^ב שנוהגין בה העם מנהג הפקר כופין את רבה ומשחררה, כדי שתצא ויסור המכשול.

י"ד סימן שעג סעיף ט

עין משפט ה.

ט. י. אין הכהן מטמא לאבר מן החי מאביו, ולא לעצם מעצמות אביו, וכן המלקט עצמות אינו מטמא להם שאינו מטמא אלא לשלם ^ל. וי"א דאם חסר ממנו אבר בחייו ומת, מיטמא לו אע"פ שאינו שלם. הגה: וי"א דאינו מטמא להרוג דמקרי חסר ונכון להחמיר.

כ. מלשון זה משמע אפי' שפחה גמורה אם נוהגין בה מנהג הפקר משחררה, אבל בטור משמע דוקא בחציה שפחה וחציה בת חורין שאינה ראויה לא לעבד ולא לבן חורין, אבל לא בסתם שפחה שראויה לעבד, אבל רבינו ירוחם כתב כדברי המחבר. ש"ך ס"ק ק'. ל. מברייטא בנזיר מ"ג ע"ב.